

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973, decicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975, familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate. King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste șaizeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010, venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

L U P I I D I N C A L L A

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

NEMIRA

CUPRINS

<i>Cum a început povestea.....</i>	7
Prolog. BOLÂNZI.....	17
Partea întâi. PORTALUL DINTRE LUMI.....	57
I. CHIPUL DE PE APĂ.....	59
II. ÎN CUNOSCUTUL NEW YORK.....	75
III. MIA	102
IV. TACLALE	122
V. OVERHOLSER	162
VI. CALEA LUI ELD	179
VII. PORTALUL.....	211
Partea a doua. POVEȘTI.....	257
I. PAVILIONUL	259
II. AFURISITA PODAGRĂ	306
III. POVESTEA PREOTULUI (NEW YORK).....	322
IV. CONTINUAREA POVEȘTII PREOTULUI (DRUMURILE ASCUNSE)	372
V. POVESTEUA LUI GRAY DICK.....	400
VI. POVESTEUA BUNELULUI	429
VII. FOAMEA DIN NOAPTE.....	460
VIII. PRÄVÄLIA LUI TOOK; UŞA NEDESCOPERITĂ	479
IX. POVESTEUA PREOTULUI (SFÂRŞITUL)	515

Partea a treia. LUPII	581
I. SECRETE	583
II. DOGANUL – PARTEA I.....	620
III. Doganul – PARTEA A II-A	675
IV. FLUIERAŞUL DIN HAMELIN.....	708
V. ^INTRUNIREA	732
VI. ^INAÎNTE DE FURTUNĂ	753
VII. LUPII	796
Epilog. PEŞTERA UŞII.....	847

<i>Nota autorului.....</i>	861
----------------------------	-----

PROLOG

BOLÂNZI

1

Tian era blagoslovit (deși puțini fermieri ar fi folosit acest cuvânt) cu trei petice de pământ: Câmpul de la Râu, unde din moși-strămoși se cultiva orez; Câmpul de la Drum, unde, de ani și generații la fel de îndelungate, clanul Jaffords cultivă ridiști iuți, dovleci și porumb; și Câmpul Urgisit, o bucată de țărână ingrată care nu era în stare să producă nimic altceva decât bolovani, bășici și vânătăi, și speranțe deșarte. Tian nu era primul din familia lui deciz să dea o întrebuițare acestor douăzeci de pogoane aride din spatele casei. Bunelul lui, altminteri perfect normal la cap în alte privințe, fusese convins că acolo se află aur. Maica lui Tian fusese la fel de sigură că s-ar fi putut cultiva porin, o mirodenie extrem de valoroasă. Fixația lui Tian se numea planta numită madrigal. Firește că madrigalul ar putea crește pe Câmpul Urgisit. Trebuie să crească. Făcuse rost de o mie de semințe (și ce mult plătise pe ele!) pe care le ascunsese sub dușumeaua dormitorului lui. Tot ce mai avea de făcut, înainte de a le planta anul viitor, era să desțelenească

pământ de pe Câmpul Urgisit. Doar că astă era mai ușor de spus decât de făcut.

Răspunsuri și cărți
Clanul Jaffords era blagoslovit și cu vite, plus trei catâri. Însă ar fi trebuit să fii nebun să încerci să ari Câmpul Urgisit cu ei. Bietul animal care ar fi avut nenorocul să capete o asemenea sarcină și-ar fi rupt picioarele sau ar fi murit din cauza înțepăturilor înainte de jumătatea zilei. Unul din unchii lui Tian aproape că se prăpădise cu câțiva ani înainte. Se întorsese în goană acasă, urlând căt îl ținea gura, cu o hoardă de viespi mutante în urma lui, cu acele mari cât cuiele.

Le descoperiseră cuibul (de fapt, Andy îl descoperise; pe Andy nu-l deranjuau viespile indiferent că de mari ar fi fost) și îl arseseră cu kerosen. Dar poate că erau și altele. Si mai erau și gropile. Da, dom'ne, 'tu-le mama lor, o multime de gropi. Si n-ai cum să dai foc gropilor, nu? Nu. Câmpul Urgisit se afla pe ceea ce bâtrâni numea „sol afânat“. Prin urmare, era „utilat“ cu aproape la fel de multe gropi câte pietre, fără să mai punem la socoteală cel puțin o catacombă din care ieșeau valuri-valuri de aer cu miasme scârboase de putregai. Cine putea ști oare ce fel de moroi și alte arătări pândeau din gâtlejul ei întunecat?

Însă cele mai periculoase gropi nu erau la vedere. Da' de unde, domnule, nici să nu te gândești. Capcanele cele mai rele erau ascunse în cuibare aparent inofensive de bălării sau ierburi înalte. Si catârul tău calcă în ele, și apoi auzi un pocnet sec aidoma unei crengi care se frânge, și în secunda imediat următoare bietul animal se prăbușește la pământ, cu dinții dezgoliți, cu ochii dați peste cap, zbierându-și agonia spre ceruri. Până când te înduri să-l izbăvești de suferință. Iar animalele sunt la mare preț în Calla Bryn Sturgis, chiar și cele nefolosite la montă.

Tocmai din acest motiv Tian ara cu sora lui înhămată la jug. De ce nu? Tia era bolândă, deci incapabilă de altceva. Si era și mare – bolâncii ajungeau adesea la dimensiuni considerabile – și era bucuroasă să facă tot ce i se cere, Iisus Omul s-o aibă în pază.

Bâtrânul îi confectionase un pom-al-lui-Iisus, căruia el îi zicea *crusi-fix*, iar ea îl purta în permanență. Acum i se bălăngănea încolo și încoace, lovindu-i-se de pielea asudată.

Plugul îi era fixat de umeri cu un harnășament din piele netăbăcită. În spate, fie apăsând coarnele din lemn dur ale plugului, fie dirijându-și sora înhămată la jug, Tian gema și se opintea și împingea atunci când lama se cufunda în solul tare. Era perioada de sfârșit a Pământului Plin, însă cald ca în toiu verii aici, pe Câmpul Urgisit. Salopeta Tiei, leoarcă de transpirație, i se lipea de șoldurile cărnoase și mari. De fiecare dată când Tian își scutura capul ca să-și scoată părul din ochi, sudoarea i se împrăștia de jur împrejur.

– Dii, boală! strigă el. Piatra aia o să sfarme plugul! Ești chioară, sau ce?

Nici chioară, nici surdă; doar bolândă, handi-cu-capul. Se smuci la stânga, și se smuci tare. În spate, Tian se împletici, aproape să-și frângă gâtul și își jupui fluierele piciorului de o piatră pe care n-o observase și pe care, ca prin minune, plugul o ratase. Când simți primii stropi de sânge călduț prelungându-i-se pe gleznă, se întrebă (așa cum o făcea foarte des) ce demență îi împingea pe cei din familia Jaffords în câmpul acesta. În străfundul inimii era convins că madrigalul nu va încolții aici, așa cum nu încolțise nici porinul, deși solul era propice pentru iarba-diavolului. Da, dom'ne, dacă ar fi vrut, ar fi putut cultiva cu rahatul ăsta toate cele douăzeci de pogoaie. Însă șmecheria era tocmai să *plivească* buruiana asta imediat după sărbătoarea Pământului Nou. Ea...

Plugul se poticni, se basculă spre dreapta, apoi se smuci înainte aproape smulgându-i brațele din umeri.

– Ha! strigă el. Cătinel, fato! Nu-mi rupe mâinile, că nu-mi cresc altele la loc!

Tia își ridică spre norii joși fața lătăreață, asudată și tâmpă și scoase niște hohote de râs. Omule Iisus, dar chiar că *suna* ca

un catăr. Cu toate acestea era râs adevarat, râs omenesc. Tian se întrebă, cum o făcea adesea, dacă râsul acesta avea vreo semnificație. Pricepea oare vreo iotă din ce-i spunea, sau doar răspunde la tonul lui? Oare bolânzii...

– Ziua bună, sai! rosti în spatele lui o voce pătrunzătoare, dar complet lipsită de expresie.

Posesorul ei păru să nu bage în seamă tipătul de uimire al lui Tian și continuă:

– Plăcute zile, fie ca pământul să aibă parte de cât de multe. Am dat o raită prin jur, iar acum sunt la dispoziția ta.

Tian se întoarse iute, îl văzu pe Andy – privindu-l de la înălțimea celor doi metri și jumătate ai lui – și aproape că fu trântit la pământ când sorăsa făcu un alt pas uriaș înainte. Hamurile plugului îi fură smulse din mâini și i se încolăciră în jurul gâtului cu un plesnet sonor. Ignorând cu desăvârșire acest potențial dezastru, Tia mai făcu un pas hotărât, lăsându-l pe Tian fără suflare. Bietul om scoase un icnet gâjât și încercă disperat să-și elibereze gâtul. Andy urmărea spectacolul cu obișnuitul lui zâmbet larg și inexpresiv.

Tia se opinti iar, și Tian se prăvăli la pământ. Ateriză pe o piatră care i se înfipse nemiloasă între buci. Dar măcar putea respira din nou. Pentru moment, cel puțin. Beleaua naibii de câmp tâmpit! Aşa a fost mereu! Aşa va fi pe vecie!

Tian prinse cureaua din piele de la gât, înainte să apuce să-l stranguleze din nou, și răcni:

– Stai, boală! Prrr! Oprește-te, dacă nu vrei să-ți smulg tătele alea de le porți degeaba cu tine!

Așultătoare, Tia se opri și întoarse capul să vadă ce se întâmplase. Zâmbetul i se lăti și mai mult. Ridică brațul viguros – lucind de transpirație – și arăta spre noul venit.

– Andy! exclamă ea. E Andy!

– Ziua bună, sai! i se adresă Andy, lovindu-se în gâtul de metal cu cele trei degete ale sale tot din metal. Îți urez zile lungi și nopți senine.

Și, cu toate că Tia auzise de cel puțin o mie de ori răspunsul standard la acest salut – *Fie ca tu să ai parte de două ori mai multe* –, nu fu în stare decât să-și ridice iarăși spre cer fața aia tâmpă și plată și să pufnească în râsul ei măgăresc. Iar Tian fu săgetat de durere. Însă nu îl dureau brațele, și nici gâtul sau fundul mult prea indignat, ci inima. Ca prin vis își aminti cum fusese Tia în copilărie: frumușică și agilă ca o libelulă, și isteață ca nimeni alta. Apoi...

Dar, înainte să-și termine gândul, avu un presentiment. Simți un gol în stomac. *Firește că trebuie să afli veștile proaste în locul asta, își spuse el. Pe câmpul asta uitat de Dumnezeu, unde nimic nu merge cum trebuie, unde nu există noroc, ci numai ghinoioane. Venise timpul, nu-i aşa? Ba chiar trecuse ceva mai mult.*

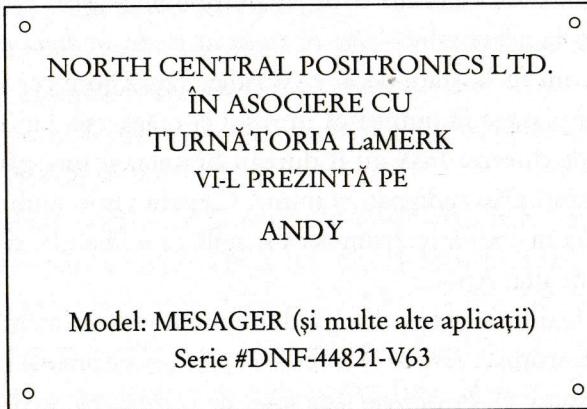
– Andy, zise el.

– Da! zâmbi omul din metal. Andy sunt, și sunt prietenul tău! Am dat o raită prin jur, și acum sunt la dispoziția ta. Vrei să-ți asculți horoscopul pentru azi, sai Tian? Este sărbătoarea Pământului Plin. Luna este roșie. În Lumea de Mijloc i se spune Luna Vânătoresei. Te va vizita un prieten! Te vei bucura de succes în afaceri! Vei avea două idei, una bună și una rea...

– Cea rea a fost să mă apuc să ar câmpul astă nenorocit, îl întrerupse Tian. Lasă-l naibii de horoscop, Andy. De ce ai venit?

Probabil că zâmbetul lui Andy nu avea cum să pară tulburat – în fond, nu era decât un robot, ultimul din Calla Bryn Sturgis sau pe distanțe de kilometri și roți de jur împrejur – însă lui Tian i se păru, totuși, destul de îngrijorat. Robotul semăna teribil de bine cu felul în care copiii foarte mici îi desenează pe adulți (cu un cerc în loc de cap, și linii pentru trunchi și membre, ridicol de înalți și ridicoli de subțiri). Picioarele și brațele îi erau argintii. În loc de cap avea un butoiuș din oțel inoxidabil prevăzut cu ochi electrici.

Corpul său, un cilindru simplu, era auriu. Chiar în centrul lui – acolo unde în mod normal ar fi fost pieptul unui om – fusese ștanțată următoarea inscripție:

Tian nu știa și nici nu-i păsa prin ce minune reușise să supraviețuiască prostioara astă în vreme ce toți ceilalți roboți dispăruseră de multe generații. Te împiedicai de el pretutindeni în Calla (nu îndrăznea să-i treacă dincolo de hotare). Păsea tanțoș pe papainoagele lui argintii, incredibil de subțiri, privind în toate părțile și clinchenind uneori ca pentru sine atunci când înmagazina informațiile (sau le ștergea – cine poate ști?). Cânta cântecele, colporta bârfe și zvonuri dintr-un capăt în celălalt al orașului – neobosit plimbăreț mai era Andy, Robotul Mesager! – și îi plăcea, mai presus de orice altceva, să prezinte horoscopul, chiar dacă părerea unanimă a locuitorilor era că toate prezicerile astea nu sunt bune de nimic.

Dar mai avea o funcție, iar aceasta era cu adevărat importantă.

– La ce ai venit, ladă de șuruburi de ești? Răspunde-mi! E vorba de Lupi, nu? O să pornească încocă din Bubuit de Tunet?

Nemîșcat, Tian nu-și dezlipea ochii de la fața metalică, tâmpă și mereu surâzătoare a lui Andy. Transpirația i se răcise, și se ruga cu tot sufletul ca Andy să-i răspundă că nu, iar

apoi să se ofere să-i prezinte horoscopul, ori poate să-i cânte toate cele douăzeci sau treizeci de strofe din „Imnul porumbului dulce“.

Însă, mereu zâmbitor, Andy nu răspunse decât:

– Da, sai.

– Hristoase și Omule Iisus! exclamă Tian (din câte-i spusesese Bătrânul, căpătase o vagă idee că, de fapt, cele două nume desemnau același personaj, însă nu se obosise niciodată să analizeze chestiunea mai în amănunt). Cât mai avem?

– Un ciclu de lună, spuse Andy cu același zâmbet ridicol.

– Din lună plină până-n lună plină?

– Cam aşa ceva, sai.

Adică treizeci de zile, una în plus sau în minus. Treizeci de zile până când vor veni Lupii. Și nu avea niciun sens să-și pună nădejdea în gândul că Andy se însăla. Nimeni nu-și dădea seama cum anume putea prezice robotul sosirea Lupilor din Bubuit de Tunet cu atâtea zile înainte, dar era cert că prezicerea lui era întotdeauna *corectă*.

– Pișă-m-aș pe tine și pe veștile pe care le aduci! răcni Tian, înfuriat și de tremurul pe care și-l simțea în glas. Nu ești de niciun folos!

– Îmi pare rău că veștile sunt proaste, spuse Andy.

Mațele-i metalice scoaseră un pocnet sonor, iar ochii lui albaștri scânteiară mai tare. Făcu un pas în spate.

– Nu dorești să-ți spun horoscopul? Ne aflăm la sfârșitul Pământului Plin, timp deosebit de prielnic pentru încheierea unor treburi mai vechi și pentru întâlnirea unor oameni noi...

– Pișă-m-aș pe pronosticurile astea mincinoase!

Tian se aplecă și culese de pe jos un bulgăre de pământ pe care-l aruncă mâños în robot. O piatră ascunsă în țărâna zângăni tare de pielea metalică a lui Andy. Tia scoase un icnet și începu să plângă. Andy mai făcu un pas înapoi, măturând Câmpul

Urgisit cu umbra lui desirată. Dar nu-și pierdu zâmbetul ăla seară și nesuferit.

– Ce zici de un cântec? Am învățat unul foarte nostrim de la oamenii manni din capătul de nord al orașului; se cheamă „Când viața te ferfenește, Dumnezeu te împlinește“.

De undeva, din adâncurile burpii lui Andy, se auzi țigualul tremurat al unui caval, urmat de murmurul bland al unor clape de pian.

– Sună cam a...

Stropi grei de sudoare pe obrajii. Boașele iritate lipite de coapse. Nări pline de duhoarea propriei sale obsesiuni stupide. Behăitul la cer al Tiei. Și boul ăsta de robot, aducător de vești proaste, gata să-i cânte cine știe ce cântec religios al oamenilor manni.

– Liniște, Andy, îi ordona el, cu destulă stăpânire de sine, dar nepuțând să-și desclășeze dinții.

– Sai, fu de acord robotul și se milostivii să închidă gura.

Tian se duse la sora lui, care bâzâia în continuare, o cuprinse pe după umeri cu brațul, îi adulmecă miroslul pătrunzător (dar nu tocmai dezagreabil). Nici urmă de iz de obsesiie, doar aromă de muncă și supunere. Oftă, apoi începu să-i mângâie brațul tremurând.

– Încetează cu mugetele, fofoloancă mare ce ești, îi ceru el.

Or fi fost insultătoare cuvintele acestea, dar tonul îi era cum nu se poate mai bland, iar fata reacționă la el și începu să se domolească. Șoldul ei masiv se afla la nivelul pieptului lui Tian (căci era mai înaltă decât el cu vreo treizeci de centimetri, dacă nu cu mai mult) și orice trecător care nu i-ar fi cunoscut să ar fi oprit să se uite mai bine la ei, uluit de cât de mult seamănă la chip cei doi frați și cât de mult se deosebesc la statură. Asemănarea fizică era ușor de explicat: erau gemeni.

Își potoli sora bălmăjind vorbe de alint amestecate cu obsesiuni – în toți anii de când Tânără se întorsese din est bolândă la cap, Tian Jaffords nu făcea mare diferență între cele două

modalități de exprimare – și, în cele din urmă, fata încetă să se mai smiorcăie. Și când pe deasupra lor trecu o prigorie roșie făcând spirale în văzduh și scoțând chirături stridente, Tia o arăta cu degetul și izbucni în râs.

Pe Tian îl luă prin surprindere sentimentul care îl cuprinse, sentiment atât de străin firii sale și pe care nu reușea să și-l explice.

– Nu-i drept, zise el. Nu, dom'ne. Pe Iisus Omul și pe toți dumnezeii care există, nu-i drept deloc.

Privi spre est, spre locul unde dealurile se ondulau spre orizont, topindu-se într-o beznă aproape transparentă pe care ai fi putut cu ușurință să o confunzi cu niște nori grei. Doar că nu erau nori. Era hotarul Bubuitului de Tunet.

– Nu-i drept ce ne fac.

– Sigur nu vrei să-ți auzi horoscopul, sai? Văd că te așteaptă multe monede strălucitoare și o frumoasă domniță de culoare.

– Domnițele de culoare vor trebui să se descurce fără mine, spuse Tian începând să scoată jugul de pe umerii surorii lui. Sunt însurat, după cum știi foarte bine.

– Mulți bărbați însurați au duduci, remarcă Andy, iar în urechile lui Tian replica robotului sună aproape infatuată.

– Nu și aceia care își iubesc nevestele.

Tian strânse hamul și și-l puse peste umăr (îl confeționase singur, căci la dugheana de podoabe se înregistra o criză permanentă de harnășamente pentru oameni) și se pregăti să plece spre casă.

– Și, oricum, nu vorbești despre fermieri. Arată-mi unul singur care să-și poată permite o ibovnică și am să te pup în dosul săla scăpicios. Haide, Tia, ia plugul și să mergem.

– Casă? întrebă ea.

– Da.

– Prânz acasă? continuă fata cu speranță confuză în ochi. Barabule?

Șovăi o clipă, apoi îndrăzni să supraliciteze:

— Sos? Respectăm proprietatea intelectuală și autorala

— Sigur, răsunse Tian. La naiba, de ce nu?

Tia slobozi un răcnet entuziasmat și porni alergând spre casă. Era ceva înfiorător în felul în care fugă. Așa cum remarcase tatăl lor, cu puțină vreme înainte de toamna care îl răpise dintre ei, „nu contează că-i isteață sau năroadă, uite cum se zguduie pământul sub ea“.

Tian porni încet în urma surorii sale, cu capul plecat, uitându-se atent după gropile pe care sora lui părea a ști cum să le evite fără ca măcar să-și plece ochii la ele, ca și cum în adâncurile ființei ei trasase locul fiecareia. Sentimentul acela nou și straniu devinea tot mai puternic, tot mai apăsător. Cunoscuse mânia – orice fermier căruia îi murise vreodată vreo vacă de tignafes sau căruia grindina îi distrusese tot porumbul știa foarte bine ce înseamnă mânia –, dar sentimentul acesta era mai profund. Era furie oarbă, și asta era ceva nou. Mergea încet, cu capul plecat, cu pumnii strânși. Nici nu-și dăduse seama că Andy venea în urma lui, până când nu-l audă:

— Mai am și alte vești, sai. De la nord-vest, pe Calea Grinziei, vin străini din Lumea Largă...

— Să n-aud de Grindă, să n-aud de străini și să n-aud nici de tine, îl repezi Tian. Lasă-mă în pace, Andy.

Robotul rămase pe loc, înconjurat de pietrele, bălăriile și movilele Câmpului Urgisit, bucata aia nefolositoare de pământ a clanului Jaffords. Releele dinăuntru îi pocniră. Ochii îi sclipeau. Și omul de tinichea se decise să aibă o vorbă cu Bătrânlul. Acestea nu i-ar fi spus niciodată că nu vrea să mai audă de el, era mereu bucuros să-și asculte horoscopul.

Și îl interesau întotdeauna veștile despre străini.

Așa că o apucă spre oraș și spre biserică „Doamna Liniștii Noastre“.

Zalia Jaffords nu-și observă soțul și cununata când se întoarseră de la Câmpul Urgisit și nici nu o auzi pe Tia care își vârâde câteva ori capul în butoiul cu apă de ploaie de lângă grajd, suflând apoi cu putere apa din gură, aidoma cailor. Căci Zalia se afla în capătul sudic al casei, întinzând rufelete proaspăt spălate, cu un ochi la copii. Habar n-a avut că Tian era acasă până nu l-a văzut cum se uită la ea pe fereastra bucătăriei. Fu mirată că venise aşa devreme de la muncă, dar fu și mai mirată de expresia care i se citea pe chip. Bărbatul avea față galbenă ca ceară, cu două pete roșii în obrajii și o a treia chiar în mijlocul frunții, ca un semn făcut cu fierul înroșit în foc.

Femeia aruncă în coșul cu rufe cele câteva cârlige pe care le ținea în mâna și porni spre casă.

- Un' te duci, mami? o întrebă Heddon.
- Un' te duci, mami-mami? repetă Hedda.
- Nu-i treaba voastră, le răsunse ea. Aveți grija de ka-țânci.
- De ce-eee? scânci Hedda.

Fetița ridicase meșteșugul scâncitului la rang de artă. Într-o bună zi o să se pițgăiască o idee prea mult, iar maică-sa o să-i trăsnească o palmă de o s-o lase lată.

- Pentru că voi sunteți mari, le explică.
- Dar...
- O șoaptă să nu mai aud, Hedda Jaffords.
- O să avem grija de ei, mami, zise Heddon.

Ăsta era Heddon al ei, mereu dornic să-i facă pe plac; sigur, poate nu la fel de isteț ca sora lui, dar istețimea nu era cel mai important lucru. Nici pe departe.

- Vrei să terminăm noi de atârnat rufelete?
- Hed-doooon...

Din nou smiorcăiala soră-sii. Agasantă. Dar Zalia nu avea timp de ei. Aruncă o privire la ceilalți; Lyman și Lia, de cinci